

set herfra anser for min Pligt nemlig at tage under omhyggelig Overvejelse at søge at rette de Punkter, som med Føje kunne anses for at være angribelige under det nuværende System. Jeg bemærkede, da jeg forrige Gang havde Ordet, og skal slutte med dette, at dette har været under Overvejelse tidligere, og at det særlig har været optaget til Overvejelse af mig, og at jeg ikke vil undlade, naar Overvejelserne ere endte, at bringe Sagen frem for Tinget, skønt de Synspunkter, som jeg mener maa ligge til Grund, ikke kunne vente at faa Tilslutning her i Tinget.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(*Svend Høgsbro*): Naar den højtærede Minister syntes at ville bebrejde mig, at jeg ved denne og tidligere Lejligheder havde villet fremdrage det, han kaldte „personlige Forhold“ inden for Politiet og den Slags Ting, ved jeg ikke, hvad den højtærede Minister dermed egentlig mener. Det, jeg har fremdraget, er, hvad der foreligger for Offentligheden som Kendsgjerninger angaaende Politiets Forhold. Jeg forstaaer, at Regeringen, der jo bærer sit — ikke mere end sit, men dog sit Ansvar for, hvad der er passeret, og for den Maade, hvorpaa det er taget, ønsker, at man skal lade være at tale derom, ligesom den overhovedet ved alle Lejligheder ønsker, at man skal lade Autoriteterne være i Fred. Jeg deler imidlertid ikke dette Synspunkt. Saa længe jeg har Sæde i denne Sal, vil jeg benytte min Frihed til at paatale, hvad der offentlig kommer frem af den Slags Ting. Jeg ved da ogsaa, at den højtærede Minister ikke i saa Henseende kan tale fra et Lægesynspunkt, thi det er dog en Ting, vi maa kunne faa Lægerne med paa, at naar man ser Symptomer paa en Sygdom, fremdrager man dem for at vinde Tilslutning for Sygdommens Bekæmpelse. Det, jeg har fremdraget, er ganske vist kun Symptomer, men det er dog Symptomer, der vække Eftertanke, og Symptomer, der give og bør give Støtte til de Bestræbelser, som vi udfolde for at komme bort fra den Tilstand, der bestaar.

Naar den højtærede Minister siger til Forsvar for sin Paastand om vor Negativitet, at hvad vi ville er kun Frihed og oven i Købet kun Frihed for det onde, er det ikke nogen korrekt Opfattelse af vort Standpunkt, for at bruge et mildt Udtryk. Det, vi ville, vil jeg udtrykke med Dr. Pontoppidans Ord, at vi ville Solen i Stedet for Nordenvinden. Vi ere villige til at prøve, om man ikke med det gode kan

naa langt videre i Bekæmpelsen af denne Sygdom, end man har kunnet naa ved de Foranstaltninger, der hidtil have vist sig frugtesløse. Man har før under denne Sags Behandling mindet om de Ord, der bleve udtalte i Landstinget, da denne Sag i 1874 var til Behandling. Da udtalte det nuværende 12te kongevalgte Medlem (Estrup), at naar blot man fik Begyndelsen af § 1: at alle og enhver, som lider af denne Sygdom, skal have gratis Helbredelse paa det offentliges Bekostning, var det nok, alt det øvrige var temmelig ligegyldigt. Jeg gentager Ordene efter deres Mening, Ordlyden husker jeg ikke. Det er et Synspunkt, som finder Forstaaelse hos os; det er netop det Grundlag, hvorpaa vi mene, at der bør arbejdes videre.

Da ingen yderligere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Der er ikke mere paa Dagsordenen.

Næste Møde holdes i Morgen Kl. 1, og Dagsordenen er da:

1) *Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet fremsætter:*

Forslag til Lov om de den farmaceutiske Lærestalt vedkommende Lønningsforhold.

2) *Første Behandling af:*

Forslag til Lov angaaende Fæste- og Lejehuse.

Mødet hævet Kl. 2.50.